

Τὴν ἐπομένην ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἐπανεῖδεν. Οἱ δύο νέοι, πλησιάζαντες ἀλλήλους, ὑπὸ ἀκατανικήτου συμπαιδείας ὠθούμενοι, ὠμίλησαν ἐπὶ μακρόν.

Οὕτω διήλθεν ὁλόκληρος μῆν.

Πόσον εἶνε γλυκὺ τὸ νὰ δύνανται δύο νεαροὶ καὶ ἐρῶσαι καρδίαι νὰ πλησιάζωσιν ἀλλήλας καὶ νὰ βλέπωνται καθ' ἐκαστην!

Ἡ Μαρία ἐπανέκτησε τὴν ὠραίαν χροιάν της καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος προσώπου της διεχύνετο ἡ ἀγαλλίασις, τὴν ὁποίαν ἡ εἰλικρίνεια δωρεὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔρωτος φλεγομένων παρθενικῶν χειλέων.

Ἡ Μαρία δὲν ἐγνώριζε τι τὸ ἀφορῶν τὸ παρελθόν τοῦ Ἑρρίκου, οὕτινος μόνον τὸ ὄνομα ἠδυνήθη τυχαίως νὰ μάθῃ· μίαν ἡμέραν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ. Ὁ Ἑρρίκος ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν καὶ ἀκολούθως τῇ εἶπεν:

— Μαρία, διατί με ἐρωτᾷς διὰ τὸ παρελθόν μου, τώρα, ὅτε με βαρκαλίζει ἡ εὐτυχία τοῦ παρόντος; Ὑπὸ τὸν ὠραῖον αὐτὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἐγεννήθης, ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων, ἥτις ἀφῆρπασεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Δάντου, τοῦ ὑψιπετοῦς ἐκείνου ποιητοῦ, κατὰ τινὰ στιγμιαίαν ὀργὴν πικρὰς τινὰς λέξεις, ἐλησμόνησα παντελῶς τὸ παρελθόν μου. Μόλις ἐπατήσα τὴν ὁδὸν τῆς νεότητος καὶ τὰ τρομερὰ παθήματα, ἅτινα ὑπέφερα, ἐνούμενα με τοὺς σκληροὺς παλμούς τῆς ἀποσκληρυνθείσης ψυχῆς μου, ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε θὰ ἐξήρουν δι' ἐκατονταετῇ βίον. Μὴ ζητεῖς νὰ σοὶ φανερώσω τὸ μυστήριον τοῦ παρελθόντος μου, ὦ Μαρία, ἐκάστη λέξις θὰ καθήρχετο ἀπηνῆς ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ ἴσως ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν δι' ἐμὲ ἤδη τρέφεις μειωθῇ εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν ἀμαρτημάτων μου.

Καὶ ἡ Μαρία ὑπήκουσεν· ἔκτοτε δὲν ἠρώτησεν αὐτὸν πλέον περὶ τοῦ παρελθόντος του.

Πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς! Μεστοὶ γλυκυθύμων ἐλπίδων, ἠτένιζον πρὸς τὸ μέλλον, ὡς πηγὴν εὐδαιμονίας. Ὑπὸ τὴν σκιὰν πρασινοζόντων δένδρων καθήμενοι, ἀνέμινον τὰς στοναχὰς των μετὰ τὴν ἀρμονίαν τοῦ παντός καὶ οἱ πυριφλεγεῖς ἀσπασμοὶ των, ἐπανελαμβάνοντο ὑπὸ μονήρους καὶ θείας ἡχοῦς!

Ὁ Ἑρρίκος χαριέντως διεπέρα τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὴν μελαίνην τῆς Μαρίας κόμην, τὴν κυματιζομένην ὑπὸ τῆς ἐλαφροτέρως αὖρας, ἀρωματιζομένης, ὑπὸ τῶν ἀνθέων καὶ μετὰ γλυκυτάτην φωνὴν τῇ ἔλεγεν:

— ὦ! πόσον ὠραία εἶσαι, Μαρία, οἱ φωτοβόλοι καὶ μαῦροι ὀφθαλμοί σου ἔχουσιν ἀνέκφραστον μαγεῖον· ὦ! ὅχι, Μαρία, δὲν εἶσαι ἀνθρώπινον πλάσμα, εἶσαι παρήγορος ἄγγελος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν ἀποσταλείς.

Καὶ ἡ Μαρία, ἥτις τρυφερώτερον ἐνητένιζεν αὐτόν, ἠσθάνετο διαχεόμενον ἐντός των ὁστέων της γλυκύτατον ρίγος.

Οὕτω διήλθον τρεῖς μῆνες, χωρὶς ποτὲ νέφος τι νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν ἥλιον, ὅστις τοσοῦτον καθαρὸς καὶ διαυγὴς ἐφωτοβόλει.

Ἀλλὰ διατί ἡ εὐδαιμονία σβέννυται ὡσεὶ φωσφόρος ἀτμὶς καὶ χάνεται εἰς τὸ ἄπειρον, ὡς τὰ μικρὰ ἔντομα τὰ ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἀφρπαζόμενα;

Δὲν θὰ ἦτο τάχα πολλῶ προτιμότερον ν' ἀποθνήσκῃ τις, ὅταν ὁ κατὰ τὸ μέλλον βίος του στίλβει ἐλαφρὸς καὶ γαλήνιος, ὅταν ἡ ἀρμονικὴ τῆς ἐλπίδος φωνὴ τὸν παρηγορεῖ; Τὰ ἀνημμένα τότε πάθη καὶ ἡ ἀθυμία τῆς κατασπαρσσομένης ψυχῆς δὲν θὰ ἐδηλητηρίαζον τὰς τελευταίας τοῦ βίου ἡμέρας. Ἡ φλογερὰ καὶ εὐγενὴς τότε καρδία τοῦ ὀρμητικῶς εἰς τὰς ἀγνὰς καὶ ὑπερανθρώπους ἐμπνεύσεις ἐνασμενιζομένου, δὲν θὰ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῆς τέφρας, ἵνα καταπαύσῃ τοὺς παλμούς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Καὶ ὅμως, τοιοῦτον τέλος, καὶ τοιαύτην ἀγωνίαν προητοίμαζεν ἡ εἰμαρμένη διὰ τὴν Μαρίαν.

Ἦτο νῦξ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου. Ἡ Μαρία εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν της γυνυκλινὴς πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος. Ἐκράτει τὸ θεῖον βιβλίον τῆς Κέμπτης καὶ εὐλαβέστατα διέτρεχε τὰς συγκινητικὰς ἐκείνας σελίδας τῆς Ἀπομιμήσεως τοῦ Χριστοῦ. Αἶφνης ἠσθάνθη τι καὶ ἡ προσευχὴ διεκόπη εἰς τὰ χεῖλη της. Ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο μήτηρ, κατελάμπρυνε τὸ ὠραῖον αὐτῆς μέτωπον, ἀλλὰ μετὰ μικρόν, ἀναλογισθεῖσα τὴν θέσιν της, ἠσθάνθη ῥῆγος τρόμου καὶ ἀγωνίας περιχυνόμενον εἰς τὰς φλέβας της.

Ἀλλὰ διατί ὁ φόβος οὗτος; Ὁ Ἑρρίκος δὲν τῇ ὑπεσχέθη πολλάκις, ὅτι αὕτη θὰ εἶναι ἡ σύζυγός του; Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν παρηγόρει ὅχι ὀλίγον· ἀλλ' οὐχ ἦτον, τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως. Ἐπὶ τέλους ὑπέφωσεν ἡ ἡὼς καὶ ἡ Μαρία περιέμενε πνευστιῶσα τὴν κατάλληλον ὥραν, ὅπως ἀποκαλύψῃ τῷ Ἑρρίκῳ τὸ μέγα μυστήριον.

Ἡ Μαρία ἐπορεύθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐν τῇ ὠρισμένῃ θέσει εὗρε τὸν Ἑρρίκον, παρὰ ποτε ὥχρον καὶ καταβεβλημένον.

Ἡ νεῆνις δὲν ἀπετόλμησε νὰ τῷ φανερώσῃ, ὅτι ἐδάρυνε τὴν καρδίαν της· αἰσθημά τι ὑπερβαλλούσης αἰδοῦς τὴν ἀπέτρεπεν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, κατανικήσασα πᾶν ἐμπόδιον, διηγήθη αὐτῷ τρέμουσα τὰ πάντα.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος καὶ εἰς τὰς προτρεπτικὰς τῆς Μαρίας παρακλήσεις, ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν χεῖρά της, ἀπῆντα διὰ κενῶν καὶ διακεκομμένων λέξεων.

— ὦ! τῷ ἔλεγεν ἡ Μαρία, θὰ ἔλθῃς σήμερον, δὲν εἶναι ἀληθές, σήμερον θὰ ἔλθῃς νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρά μου; ὦ! θὰ ἴδῃς πόσον εὐτυχὴ θὰ σὲ καταστήσω· δὲν θ' ἀναπνέω παρὰ διὰ σὲ μόνον, θὰ μαντεύω τοὺς διαλογισμούς σου καὶ ἡ θέλησίς σου θὰ εἶνε καὶ ἰδική μου. Ἀ! ἔλα, Ἑρρίκε, ἔλα μαζὶ μου.

— Ὅχι, Μαρία, τῇ ἀπεκρίνετο, σή-

μερον δὲν δύναμαι, διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἐτοιμασθῶ. Αὐριοι μείνε εἰς τὴν οἶκόν καὶ πρὶν ὁ ἥλιος δύσει θὰ ἔλθω νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Ταῦτα εἰπὼν, ἠσπάσθη τὴν Μαρίαν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀνεχώρησεν. Αὕτη, βλέπουσα αὐτὸν ἀναχωροῦντα, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της σπαρσσομένην· τὸ φίλημα ἐκεῖνο, ἀντὶ νὰ τῇ προξενήσῃ χαρὰν τοῦναντίον τῇ ἐπροξένησε φρίκην. Ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἦτο τοῦτο προάγγελος αἰώνιου ἀποχωρισμοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Β.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Ἰωάννην Μαρῖνον, Δημ. Γιαννόπουλον, Κ. Κατσαρόν, μηχανικόν, Δ. Ἐλαφρόν, Ι. Δ. Παπά-ζογλου, Ἀλέξ. Ρασβάνην, Γεώργ. Κουτσογιαννόπουλον, Σπ. Μακρῆν, Σωτήριον Ποταμιάνον, Μ. Ν. Πασιοῦραν, Γεράς, Λικιαρδópουλον, καὶ Κωνστ. Γαλάτην. Συνδρομαὶ ὅμων ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μελέτιον Σ. Ευγκάκην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. Διεύθυνσις διωρθώθη. — κ. Γεώργ. Γιαννέντσον. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐπίσης καὶ τὸ Γ' τεῦχος τῶν «Ἀθηνῶν» τοῦ κ. Σπανδωνῆ, διότι τὸ Δ' δὲν ἐξεδόθη ἔτι. — κ. Σ. Κουκουλᾶν. Διεύθυνσις διωρθώθη. Αἰτούμεν συγγνώμην· ἦτο λάθος τῆς διεκπεραιώσεως. — Μαύρη Πεταλούδα Πειραιᾶ. Ἐχετε πολὺ δίκαιον, διὸ ἐγένοντο σοδὰρὰ παράπονα τῷ Πρακτορείῳ τῶν Ἑφημερίδων, ἀφεύκτως δὲ διορθωθήσεται τὸ ἄτοπον. Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν, ὅτι κατ' οὐδένα λόγον πρέπει νὰ πληρώνηται φύλλα πρὸς 20 λεπτά τοῦ τρέχοντος ἔτους. — Δεσποινίδα Ἀνδρομάχην Στορνάρη. Εὐχαρίστω; δημοσιευθήσεται, ἀλλὰ μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα. — κ. Α. Κ. Κόπρον. Δημοσιευθήσεται. — κ. Αἰζάρον Ἀντωνιάδην. Αἰτούμεν συγγνώμην. Αριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Δημήτριον Ἀραβόγλου, Ἐλήφθησαν, Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Ζαγκλίδην. Βιβλίον ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐλήφθη ὑπόλοιπον λογαριασμοῦ. Εὐχαριστοῦμεν. Τῷ κ. Δ. Κουρούκλη ἀποστέλλονται τὰ φύλλα μετὰ τὴν νέαν διεύθυνσιν. Ἀπεστάλη ἀπόδειξις ἐν ἐπιστολῇ μας.

Φύλλα προηρούμενα καὶ τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», στερεώτατα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆς Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὅμω ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιὸς ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαντα τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὅκω.

Παρὰ τῷ ἰδίῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμασιὸς τονικο-θρεπτικὸς Οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημι ὁμινος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀπόδειξις ἔστω αἱ εἰς χεῖρας του εὐρισκόμεναι συγχαρητήριαι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἰατρῶν.